

havere derhos komme til at lide Tab. Det maa derfor ansees for meget ønskeligt, at det ærede Thing vilde tage sig af denne Sag, hvorved der maaffee, navnlig ved at nedsette et Udvalg, kunde findes nogen Udvei til at forhjælpe disse, for Størstedelen uformuende, Folk ud af denne deres store Forlegenhed; thi, som Sagen nu staaer, og hvis den paabudne Ombygning skal strengt gennemføres, ville de virkelig komme i stor Forlegenhed. Mange af dem ville nemlig, som sagt, blive aldeles forarmede og huusvilde og udreyne af deres nuværende Stilling. Jeg skal derfor meget anbefale det foreliggende Andragende til Behandling af det ærede Thing.

Jusitsministeren: Jeg kan ikke have Noget imod, at der i denne Sag bliver nedsat et Udvalg til nærmere at undersøge, hvorvidt det er muligt, for de bornholmiske Kjøbstæders Bedkommende, at give saadanne Lempelser, som kunne være passende. Jeg tvivler imidlertid om, at der derved lader sig opnaae Mere, end hvad der allerede i saa Henseende er gjort fra Regjeringens Side. Spørgsmaalet om, hvorvidt de bornholmiske Kjøbstæder skulle lægge Tegtag, har allerede flere Gange været under Overveelse i Regjeringen, og man har erkjendt, at der paa Bornholm finder meget vanskelige Forhold Sted, og at det var meget ønskeligt, om man kunde komme Kjøbstæderne til Hjælp, saa at de kunde vedblive, med de andre Kjøbstæder, at høre med ind under den almindelige Brandforsikring, uden at være udsatte for altfor store Ulemper. Der er allerede i saa Henseende indrømmet de bornholmiske Kjøbstæder en langt større Lettelse end de øvrige Kjøbstæder i Danmark. Ved Forordningen af 6te April 1832 blev det nemlig bestemt, at alle Straatage skulle være afflaffede i Løbet af 10 Aar; men neppe var Forordningen udkommen, før der indkom Andragender fra Bornholm, der gik ud paa, at det vilde være aldeles unu-

ligt for disse Kjøbstæder at opfylde Bestemmelsen i Anordningen, og der gaves da det danske Cancellie Myndighed til, under extraordinære Omstændigheder, at tilstaae Lempelser. Allerede i Aaret 1833 bestemte derefter Cancelliet, at den Tid, der var fastsat til Afflaffelsen af Straatage, for Kjøbstæderne paa Bornholm skulde forlænges til 30 Aar, undtagen for Rønne, for hvilken Tiden blev bestemt til 20 Aar. Denne Termin regnedes fra den 1ste Januar 1833, og udløber altsaa for Kjøbstæderne paa Bornholm i Almindelighed den 1ste Januar 1863; Rønne har nemlig senere faaet Forlængelse af 10 Aar, og for den udløber altsaa ogsaa Terminen først 1863. De bornholmiske Kjøbstæder troede imidlertid heller ikke ved denne Termin at kunne ansee sig tilstrækkelig betryggede mod Dødelæggelse, naar nemlig ogsaa den Regel skulde gjælde for dem, at de i den fastsatte Termin skulde afflaffe en forholdsmæssig Deel af Straatagene. Efter nye Andragender til Kongen blev der derfor, ved en kongelig Resolution af 6te August 1834, indrømmet de bornholmiske Kjøbstæder en anden betydelig Lempelse, idet det nemlig ved denne Resolution blev bestemt, at Bygningscommissionen i de bornholmiske Kjøbstæder skulde gjøre Forslag til, hvormeget der af Straatage kunde omlægges i de forskjellige Aar, og det skulde da paasees af Amtmanden, at de Forpligtelser, der saaledes bleve paalagte, ogsaa opfyldtes. Man renoncerede altsaa paa, at Straatagene for en vis Dvotadeel af de straatagte Bygninger skulde anlægges, skjøndt man forudsaa, at Følgen deraf vilde være, at naar man nærmede sig 1863, saa vilde langt fra alle Straatagene være afflaffede, og at det da vilde være nødvendigt at indrømme en yderligere Henstand. Imidlertid troede man dog, at Rescriptet af 1834 skulde virke til, at man lidt efter lidt fik Tegtage i de bornholmiske Kjøbstæder, men Sagen fandt dog megen liden Fremgang.